

[Bertel Haarder]

Efter de bemærkninger, der er kommet fra de radikale, centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti, er der sådan set grund til at spørge finansministeren, hvordan næste års finanslov skal se ud. Vil finansministeren bruge den mulighed, han har for i januar og februar måned at give direktiver til sine kollegaministre, og fortælle dem lidt om, inden for hvilke rammer bidraget til næste års finanslovsforslag skal lægges? Det ville jeg gerne høre lidt om, for alt tyder jo på, at regeringen, selv om den altså ikke har kunnet spare i år, bliver nødt til at gøre det til næste år. Jeg spørger, fordi jeg tror, der er et flertal her i folketinget, som erkender behovet for at spare meget mere, end vi har gjort det i år. Er ministeren også klar over dette behov for at spare noget mere?

Vi venter med spænding på trafikministerens og socialministerens nærmere forklaringer vedrørende deres besparelser. Vi har ikke fået dem endnu. Jeg ved ikke, om det lykkes her i dag.

Jeg vil gerne sige lidt om karensdagen, som flere har nævnt, og som venstre jo står ret alene med. Det er ikke noget nyt, som hr. Glensgård påstod, at venstre går ind for en karensdag. Vi stemte imod sygedagpengeloven i sin tid og har derfor aldrig nogen sinde sagt, at vi syntes, det var en god idé at stryge de karensdage, og jeg vil gerne som en forbundsfælle nævne socialdemokraten – desværre afdød, men dog socialdemokrat, så længe han levede – Jørgen Dich, som ganske klart i sin bog »Den herskende klasse« gik ind for karensdage med den begrundelse, at der intet socialt er i at lave ordninger, som muliggør en glidning i retning af, at mennesker, som egentlig ikke har behov for det, tiltager sig offentlige ydelser. Så kan man spørge, hvor jeg ved fra, at der er nogen, der ikke har behov for det, som tiltager sig offentlige ydelser. Jo, vi har fået visse statistikker i finansudvalget, som kan begrunde, at vi passer på i de kommende år, og som kan begrunde det, Jørgen Dich så stærkt fremhævede, nemlig at vi sandsynligvis senere vil komme til at revidere den lovgivning og genindføre en vis form for karenstid, om ikke tre dage, så måske én dag. Han foreslog én dag samt to halve. Vi foreslår én dag, for det er det enkleste, og senere kunne man måske tage ideen op på andre områder. Selvfølgelig skulle det også gælde offentligt ansatte. Det

kan der altså anføres meget gode og saglige sociale argumenter for: det var en professor i social politik, som gjorde meget ud af det i en meget omdiskuteret bog, der kom for nogle år siden.

Så vil jeg sige til fru Ingerlise Koefoed, at jeg synes ikke, hun skal starte med at kalde debatten for ukvalificeret. Jeg synes, vi har hjulpet hinanden – også fru Ingerlise Koefoed – i finansudvalget. Jeg ser ikke, hvorfor vi pludselig skal have denne karakter, næsten inden debatten er startet.

Hr. Bilgrav-Nielsen og hr. Arne Melchior var stærkt kritiske over for finansudvalgets arbejdsgang, som de fandt kaotisk og umulig. Nej, så slemt er det nu heller ikke. Jeg husker godt, da Poul Dam i 1968 for første gang var ordfører under en finanslovdebat, hvor han holdt en stor tale, som er blevet vidt og bredt citeret, om, hvor umuligt det var at skønne om, hvad der lå bag ved tallene, og hvilke ønsker der måske var afvist, og som derfor ikke var kommet med i finansudvalget, og at skønne, om ikke en bevilling var komplet overflødig: »Jeg sidder og kan ikke gennemskue det«, indrømmede Poul Dam dengang. Jeg synes nu egentlig, at når man prøver virkelig at sætte et par uger af til det arbejde og udtager sig de konti, hvor man så at sige politisk har noget på hjerte, og hvor man mener det er muligt at finde besparelser, dykker ned i dem og læser anmærkningerne, ja, så er det faktisk muligt for en enkeltperson at sætte sig ind i tilstrækkelig store områder af finansloven. Så bedre held næste år!

Til hr. Steen Folke vil jeg bare sige, at når jeg hævder, det i det sydlige Afrika kan være lidt vanskeligt at skelne mellem begrebet undertrykte og undertrykkere, er det bl. a. udviklingen i Namibia, jeg tænker på, hvor der er flere frihedsbevægelser. Nu er der nogle, der har fået magten, og så er der nogle andre, som kæmper mod de nye magthavere. Hvem er egentlig undertrykte og hvem er undertrykkere i denne strid? Vi ved heller ikke, hvordan det går i Rhodesia: hvem er undertrykkere og undertrykte i Rhodesia? Jeg mener godt, vi kan stå ved det, vi har skrevet som vores bemærkning til dette spæreforslag.

Så vil jeg gerne bekræfte over for finansministeren, at det var regeringens forsinkede spareplan, som gjorde, at finansudvalget selv